

LA PORTA NO ESTAVA TANCADA. LA VA EMPÈNYER i tota sola, com si tingués ganes de deixar-lo passar, es va obrir. Va entrar al quarto, es va acostar a la taula on hi havia la cuineta de gas, va entaforar el nas dins d'una olla i se'n va apartar amb fàstic. Al quarto només hi havia l'Héctor, la Manuela, ficada en el seu calaixet, i ell; però la Manuela i l'Héctor dormien. I com que a qui necessitava era a l'Héctor, el seu germà gran, mentre no es despertava va deixar que la mirada se li perdés entre les coses de l'habitació, i va veure que no n'hi havia gaires: els dos llits on s'acomodaven els grans, el calaixet on ja gairebé no hi cabia la Manuela, la més menuda dels cinc germans, la taula on menjaven, cuinaven i feien els deures, i unes caixes de cartró amb la roba. Li agradava pensar que la taula era seva perquè l'havia marcada per sota amb una calcomania que li havia sortit en un gelat. En va tocar les vores aixecades pel ritual quotidià de comprovar-ne l'existència i va desviar la mirada cap a la Manuela. La petita havia obert els ulls i el mirava en silenci, xumant la manta. Sempre havia sentit un afecte especial per la seva germaneta, li semblava tan bufona, menuda, com una mare en miniatura. L'anava a saludar quan l'estómac li va recordar el mal que no li havia permès d'anar a escola

durant l'última setmana. De seguida que el recargolament el va alliberar, va decidir quedar-se mirant fixament l'Héctor per despertar-lo. I, en efecte, sense que el David pogués saber ben bé per què, quan es quedava mirant algú que dormia amb la intenció de despertar-lo sempre ho aconseguia; com si en veure'l el toqués, com si amb els ulls li fes caure al damunt un pes invisible. I el seu germà Héctor no va ser una excepció. Va obrir els ulls obnubilats encara per la son i, en reconèixer aquella mirada clavada en ell, va rondinar.

—Héctor —va xiuxiuejar el David—. Héctor —va insistir, quan el seu germà havia fet mitja volta i s'havia tapat el cap amb les mantes—. Héctor —va continuar i el va sacsejar amb compte, preveient la possible reacció del germà gran.

—Ah, què vols! Deixa'm dormir! —va cridar l'Héctor traient una mica el cap d'entre les mantes per mirar-lo—. Què et passa, David?

—No et posis així, Héctor, és que ja no em fa tant de mal la panxa...

—Et felicito, doncs —va amollar-li abans de tornar-se a tapar.

—Héctor, és que la veïna t'ha enviat un avís —va dir retirant-li la manta del cap.

L'Héctor es va aguantar el cap amb els colzes i va cridar enfurit:

—Que em deixis dormir! No pots esperar?

—És que tinc gana... —va confessar gairebé avergonyit el petit.

—Doncs menja del que hi ha a l'olla! —va cridar l'Héctor desesperat.

—Però és que la veïna ha dit que no puc seguir menjant coses podrides.

—Que potser està podrit? —va demanar l'Héctor llewant-se i tirant-lo a terra. La Manuela va tancar els ulls i es va tapar el cap amb la manta.

—Sí. Jo ja en sé —va continuar el David des del terra sense espantar-se—. La senyora Yeni m'ha ensenyat a distingir les coses podrides per l'olor. És per menjar coses fetes malbé que tinc aquest mal de ventre... Què faig, Héctor? Tinc gana i la María no arriba fins a la nit.

L'Héctor, que havia ficat el nas dins de l'olla, se'l va mirar i va sentir que l'hi havia de trencar al cap per no deixar-lo dormir i ser incapaç d'espavilar-se tot sol.

—Ah, té! —li va cridar tirant-li un bitllet—. Ves a veure què aconsegueixes amb això. Potser et donen una sopa perquè et milloris i tornis a l'escola!

El David va recollir el bitllet de terra i es va alçar per allunyar-se de la fúria del seu germà.

—...I emportàt la nena —va acabar de dir abans de tornar sota les mantes.

El David va agafar la Manuela de la mà, la va ajudar a posar-se les sabates i amb suavitat li va prendre la manta, i ho va fer tot en silenci, vigilant de no perdre de vista el seu germà, que respirava alterat al llit. Li va allisar el vestit i va descobrir la mirada il·lusionada de la seva germaneta que l'esperava feliç amb la idea de sortir al carrer. Quan estava a punt d'obrir la porta, va sentir l'últim crit:

—I del que et donin en dones una part a ta germana, sents! I no torneu fins que no m'hagi llevat! Ho has entès, cap de suro?

La Manuela el va mirar amb un somriure còmplice; pensava que estava a punt de fer alguna malifeta i el va arrossegar fora del quarto.

* * *

—Passa-li aquest de patates —va dir l'home gros que no es doblegava sota el pes de dos sacs. Assenyalava l'Héctor que, cobert de terra, es va acostar al camió disposat a rebre'n un.

—Això, noi —el va felicitar el carregador quan li va deixar caure el sac sobre l'espatlla i va comprovar que el podia sostenir—. Ara, cap a dins —va riure seguint amb el repte.

L'Héctor va agafar aire i pas a pas va anar portant el sac cap a l'interior del magatzem. Un cop allà, l'home gros li va indicar on l'havia de deixar.

L'Héctor el va seguir fins al camió i va entomar un altre sac amb l'espatlla. Havia deixat de sentir dolor a l'esquena. Els regalims de suor li dibuixaven uns solcs per la cara i el coll coberts de terra. Intentava eixugar-se el front amb la màniga, però ja la tenia xopa i amb prou feines podia absorbir tota l'aigua que li sortia del cos. Va carregar deu sacs més cap a l'interior del magatzem i quan el camió va quedar buit va seure en un dels últims sacs. Va recuperar l'alè mentre feia un forat al sac per un costat. Els seus dits van furgar entre les fibres. Primer en va ficar un, després dos i en acabat va sentir com la tela es dilatava i s'enfonsava i li deixava ficar la mà sencera. Un cop a dins, va palpar la forma del tubercle, el va envoltar amb els dits i el va deixar. Va treure la mà i va escurar l'aigua d'una bossa de plàstic que l'home gros li havia llançat.

Des del passadís del magatzem, les dues dones que organitzaven la mercaderia dels prestatges es van quedar mirant-se'l fixament.

—Què li veus? —va demanar la gran a la jove.

—Mira'l. Només fa un mes que és aquí i ja sembla més gran —va respondre la jove.

—I ara, encara és un nen.

Les dones es van quedar en silenci col·locant les bosses de mongetes i d'arròs que treien de les caixes de cartró fins que la gran es va aturar, va sospirar i va dir en veu baixa mentre assenyalava l'Héctor:

—Que t'agrada?

La jove va somriure ruboritzada i es va passar la màniga pel front com si s'eixugués la suor.

—És molt nen —va dir.

—Tu també. Quants n'hi fas? —va demanar la gran.

—Disset?

—Ni t'hi acostes —va respondre mentre reprenia la feina—. Com a molt tretze. És que sembla més gran.

—Deu ser perquè li ha tocat començar tan aviat...

—Com tots. Tu quants en tens, eh?

La jove es va tornar a posar vermella i va clavar la vista a la columna de bosses plenes de llavors vermelles.

—Què n'has de fer?

L'Héctor, amb l'alè recuperat, va percebre el rubor de les galtes de la noia i va sentir la seva mirada buscant la d'ell en un pestanyeig imperceptible per a qualsevol que no fos ells dos.

© Text original de l'obra, Francisco Montaña. 2008.
© de *No comas renacuajos* original, EDICIONES BABEL SAS, 2008
ISBN (978-958-8445-78-6)

© de la traducció: Tina Vallès López, 2017
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2018

Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

www.pageseditors.cat

editorial@pageseditors.cat

Primera edició: gener de 2018

ISBN: 978-84-9975-940-1

DL L 6-2018

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

↵ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.